

عنوان مقاله:

مسئولیت دولت و مدیران بحران در پرتو قانون مدیریت بحران کشور (با نگاهی به سیل امام زاده داوود)

محل انتشار:

فصلنامه تمدن حقوقی، دوره 5، شماره 13 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

محمدرضا داراب پور - استادیار مهندسی عمران، موسسه آموزش عالی علامه رفیعی، دانشجوی کارشناسی ارشد حقوق جزا و جرم شناسی، دانشکده حقوق، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران (نویسنده مسئول)

سید علیرضا میرکمالی - استادیار حقوق جزا و جرم شناسی، دانشکده حقوق، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

از نظر مهندسی حوادث طبیعی دوره بازگشت نسبتا مشخصی دارند و بعید نیست که نظاره گر سیل گسترده ای در سال های آتی، در تهران به مثابه آنچه در امام زاده داوود در سال ۱۴۰۱ رخداد باشیم که نیازمند اقدامات پیشی و پیشگیرانه از نظر مهندسی مدیریت بحران و همچنین در بعد حقوقی است. با امان به تمهیدات قانون مدیریت بحران کشور مصوب ۱۳۹۸، کشور با خلاء قانونی جدی از جهت معرفی متولیان مدیریت بحران، سطح مسئولیت آنان و جایگاه دولت در این دست پدیده ها مواجه نیست، تا پیش از تصویب قانون مدیریت بحران کشور، در موضوع مسئولیت دولت در باب جبران خسارات ناشی از بلایای طبیعی و توجیه این مسئولیت میان محققان و نظریه پردازان مناقشه بوده است. در کنار تئوری های پیشین، این مقاله بر این نظر استوار است که در این گونه پدیده ها، با تمسک به جایگاه عرف در رویه حکومتی، این امر به یک عرف مسلم، مقبول، لازم الاتباع و همتراز با قانون تبدیل شده است. مضافا، نظر به قانون مدیریت بحران کشور مقنن برای این امر رویه های نوینی اتخاذ کرده و اجمال پیشین در قوانین در باب مسئولیت دولت و متولیان مدیریت بحران را تا حدود زیادی مرتفع نموده است، به نحوی که امروزه باید اصل را بر مسئولیت دولت در این گونه پدیده ها قرار داد. از بعد مسئولیت مدنی و کیفری، در باب وظایف مرتبط با مدیریت بحران از همان قواعد سنتی تبعیت می شود. لیکن، رویکردهای جدید و جامعی در موضوع انواع مسئولان، دامنه مسئولیت ها و جرم انگاری در این قانون مشاهده می شود که در متن مقاله مورد نقد و بررسی قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

مدیریت بحران، سیل، امام زاده داوود، مسئولیت حاکمیت، قانون مدیریت بحران کشور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1628455>

